

Dôvody a hlavné tvrdenia

Žalobkyňa spochybňuje rozhodnutie Komisie z 1. októbra 2014 (spolu s korigendom z 13. apríla 2015) v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že predaj majetku komplexu Nürburgring nepredstavuje štátnu pomoc, že predaj majetku nevedie k finančnej/hospodárskej kontinuite medzi predajcami a kupujúcim a že prípadné vrátenie nezlučiteľnej štátnej pomoci sa nedotkne kupujúceho.

Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tieto žalobné dôvody.

1. Prvý žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia nesprávne uplatnila článok 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže nepochopila význam otvorenej, transparentnej a nediskriminačnej verejnej súťaže s predajom tomu, kto ponúkne najvyššiu cenu, a náležite nevyšetrila účasť štátu na predaji.
2. Druhý žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia nesprávne uplatnila článok 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže prijala záver, že dočasná nájomná zmluva na majetok okruhu nepredstavuje štátnu pomoc a že predajcovia sa nedopustili nezákonného ovplyvňovania predaja majetku ruskému investorovi.
3. Tretí žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia nesprávne uplatnila zásadu finančnej/hospodárskej kontinuity.
4. Štvrtý žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia nezačala formálne vyšetrovanie.
5. Piaty žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia porušila práva žalobkyne podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 659/1999.
6. Šiesty žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia porušila zásady nestranného a náležitého vyšetrovania.
7. Siedmy žalobný dôvod je založený na tom, že Komisia nesprávne uplatnila článok 296 ods. 2 ZFEÚ.

Odvolyvanie podané 9. júla 2015: CJ proti rozsudku Súdu pre verejnú službu z 29. apríla 2015 v spojených veciach F-159/12 a F-161/12, CJ/ECDC

(Vec T-370/15 P)

(2015/C 311/56)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolyateľ: CJ (Agios Stefanos, Grécko) (v zastúpení: V. Kolias, advokát)

Ďalší účastník konania: Európske centrum pre prevenciu a kontrolu chorôb (ECDC)

Návrhy

Odvolyateľ navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil rozsudok Súdu pre verejnú službu z 29. apríla 2015, CJ/ECDC, F-159/12 a F-161/12, EU:F:2015:38, v rozsahu v akom:
 - zamietol čiastočne žalobu podanú vo veci F-159/12 a rozhodol, že odvolateľ znáša svoje vlastné trovy konania,
 - zamietol v plnom rozsahu žalobu podanú vo veci F-161/12 a rozhodol, že odvolateľ znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania ECDC,

- zaviazal odvolateľa, aby zaplatil Súdu pre verejnú službu sumu 2 000 eur ako náhradu časti nevyhnutných výdavkov, ktoré Súd pre verejnú službu musel vynaložiť,
- v dôsledku toho, ak rozhodne, že toto odvolanie je dôvodné:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie z 24. februára 2012,
 - zaviazal ECDC na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej odvolateľovi, ktorá bola predmetom prvého žalobného dôvodu uvedeného vo veci F-161/12, ohodnotenej *ex aequo et bono* na sumu 80 000 eur,
 - zaviazal ECDC na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej odvolateľovi, ktorá bola predmetom vzájomných návrhov o náhradu škody, uplatňovaných v konaní na prvom stupni, ohodnotenej *ex aequo et bono* na sumu 56 800 eur,
- zaviazal ECDC na náhradu trov konania na prvom stupni a trov tohto konania o odvolaní.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza sedem odvolacích dôvodov.

1. Prvý odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu tým, že zamietol ako neprípustnú repliku odvolateľa preto, že táto replika, ako aj jej prílohy, sa netýkali priamo určitých príloh vyjadrenia k žalobe predloženého ECDC, porušil zásadu kontradiktórnosti.
2. Druhý odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu nerozhodol o vzájomných návrhoch podaných po prvýkrát v rámci konania, týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej určitými vyhláseniami uvedenými v obrane ECDC.
3. Tretí odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu porušil ustanovenia článku 91 ods. 1 služobného poriadku, keď rozhodol, že nemôže skúmať pravdivosť tvrdení o zlej finančnej správe ECDC, keďže ich už skúmal OLAF.
4. Štvrtý odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu podal nesprávny výklad:
 - článku 47 písm. b) bodu ii) v spojení s článkom 86 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie („PZOZ“), keď rozhodol, že odvolateľ mohol byť prepustený pre neuposlušnosť bez disciplinárneho konania,
 - článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie vzhľadom na lehoty poskytnuté odvolateľovi na predloženie svojho pohľadu na vec pred prepustením,
 - článku 48 ods. 1 Charty, keď uznal ako dôkazy tvrdenia, podľa ktorých odvolateľ konal spôsobom, ktorý je trestne stíhateľný, hoci nikdy nebol stíhaný, ani odsúdený za takéto konanie v trestnoprávnom konaní,
 - povinnosti obozretnosti zamestnávateľa, keď rozhodol, že ECDC nemusel priznať určité práva na obranu žalobcovi v priebehu správneho prešetrovania na základe prílohy IX služobného poriadku.
5. Piaty odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho výkladu prvého, piateho a ôsmeho žalobného dôvodu, ako aj žalobného návrhu.
6. Šiesty odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu vykonal nesprávnu právnu kvalifikáciu určitých skutkových okolností.
7. Siedmy odvolací dôvod je založený na tom, že Súd pre verejnú službu skreslil určité dôkazy.